

ARTtansfer

2024

miniakadémia

Pályázó:

Jordán Lili

képzőművész tanár, festő

A pályázott projekt:

Bozó Szabolcs művészete (alkotó foglalkozás fiatal felnőtteknek)

Szakmai bemutatkozás:

2022-ben végeztem a Magyar Képzőművészeti Egyetem festőművészként. Egy évvel később pedig diplomát szereztem az egyetem képzőművész tanár szakán. Az egyetemi éveim során találkoztam Horváth Annarózával, aki szintén az Képzőművészeti Egyetemen végzett intermédiá szakon 2021-ben, majd rá egy évre szerzett diplomát a Mome-n dizájn-vizuálművészet tanárként. Sokszor beszéltünk közös munkákról, tervekről, azonban ez gyakran elméleti szálon maradt. Szerettünk volna gyerekekkel foglalkozni és művészetet tanítani együtt, de sosem találtunk rá alkalmat/lehetőséget.

2024 telén hoztuk létre a miniakadémiát, hogy a terveink és álmaink megszülethessenek. A miniakadémia célja, hogy a gyerekeket közelebb hozzuk a képzőművészethez. Tervünk, hogy az egyetemen szerzett tudásunkat megismertessük a gyerekeknek, hogy beelássonak, hogy milyen csodás a képzőművészet, és milyen alkotások léteznek Picasson és Frida Kahlon túl. A kezdeteknél azonban hamar kiderült, hogy ezt a célt nem csak a gyerekek körében szeretnénk elérni, hanem el szeretnénk juttatni mindenkihez.

Az első ilyen kihívást – amit a pályázat témájának választottunk – a barátainknak rendeztünk, ahol megmutattuk nekik, hogy mivel foglalkozik a miniakadémia.

A pályázati terv:

Márciusban, a Konnektorban (IX. Kerület, civil tér szervezeteknek) tartottunk egy foglalkozást a közeli barátainknak, ahol megmutattuk nekik, hogy mivel is foglalkozik a miniakadémia.

Az eseményen Bozó Szabolcs művészete inspirált minket, a foglalkozás elején bemutattuk a képzőművészt és munkáit. A hozzá tartozó feladat az volt, hogy készíteni kellett egy művet, ahol lefestették a gyerekkori plüssüket olyan stílusban, amelyet Szabolcs képein is láthatunk. A célja nem az volt, hogy utánozzuk le a szemeket és a figurák kinézetét, hanem arra kellett figyelni, hogy festészetileg maradjanak a nyers, gesztus festészetnél. Az emlékekre kellett hivatkozni és az alapján létrehozni a kedvenc játékukat.

A második feladatban a jelenre kellett fókuszálni és egy olyan kollázst kellett elkészíteni, ami bemutatja azt, hogy milyen lények lennének itt, a jelenben. A magyar festő képein láthatunk több fejű-szemű-lábú lényeket, így a saját kis lényünk felépítésében is kaphattunk inspirációt. Az alkotás lényege az volt, hogy megfigyeljük magunkat és a lehető legpontosabban ábrázoljuk ezt a lényt. Volt, aki rugó alakú testet vágott magának, hiszen ő egy táncos, volt, aki pedig az arcát lilával ábrázolta.

A színek, és a téma segítségével igazán átjött Bozó Szabolcs művészete és a foglalkozás végére pedig már mindenki tudta, hogy ki az a fiatal magyar művész, akire büszkék vagyunk!

A foglalkozás végén a barátaink visszatértek a gyermeki énjükhöz. A témaválasztás rákényszerítette őket, hogy olyan emlékeket hozzanak felszínre, amikkel nem szoktunk mindennapjainkban foglalkozni. Az eseményen elő kellett venniük azt a tudásukat, azokat a gyakorlatokat, amiket kiskorukban csináltak, mint például festés, kollázsolás.

Az este végére pedig rájöttek, hogy nem is annyira egyszerű gyermeki módon ábrázolni.

Miért választottuk ezt a témát ehhez a korosztályhoz?

Fontosnak tartottuk, hogy egy olyan témát válasszunk, ami a 20-30-as éveikben járó fiatal felnőtteket érintheti. Felmerült az a kérdés, hogy külföldi, vagy magyar alkotóval foglalkozzunk, illetve a foglalkozás hosszát és a nehézségi szintjét is figyelembe kellett venni. Szerettünk volna egy olyan témát feldolgozni, amely különösen ennek a korosztálynak szól, hiszen sok olyan programmal találkoztunk, amit a kisgyerekeknek ajánlanak, ahol a korosztály sajátosságaival foglalkoznak: irány az iskola, általános művészeti programok, felvételi előkészítő, családi napok. A Magyar Nemzeti Galéria új kezdeményezése a babás mamáknak szól, ahol tartatvezetésre mehetnek az anyukák a kisbabájukkal. A hobbiművészet és festészet pedig folyamatosan vonzza az idősebbeket egy-egy festészetre. A fiatal felnőtteknek is vannak lehetőségeik, ahol művészettel foglalkozhatnak, azonban mélyebb, átszellemülésre kevesebb alkalom nyílik. Így szerettük volna ezt megragadni, hiszen mi is huszonéves fejjel tudjuk, hogy milyen érzés átlépni a gyerekkorból a felnőttbe, tudjuk, hogy milyen érzés amikor a munka-lakhatóság-szociális élet-párkapcsolat körét futjuk és próbáljuk kitalálni, hogy mi is az élet.

Ezért esett a választás Bozó Szabolcsra, akinek a nevét a művészeti körökben lévők jól ismerik, azonban sokaknak még ismeretlen ez a fiatal (32 éves) festő. Fontos azt kiemelnünk, hogy nem egy olyan művésszel akartunk foglalkozni, aki már túl van a fiatal felnőtt évein, be szerettük mutatni, hogy milyen egy korosztályunk élete a képzőművészeti pályán.

Szabolcs művészetében fontos az, hogy honnan indult és miért kezdett el festeni nagy szemű karaktereket. Sokan tudunk vele azonosulni, hogy az első munkánk között a vendéglátás szerepel. Gyermekkorunkban mi is rengeteg mosolygós, smiley karakterrel találkoztunk, amik a mai napig továbbfejlődött, olyannyira, hogy a kommunikációban is azt használjuk (emojik).

Ha megnézzük Bozó Szabolcs festményeit, találkozhatunk gyermekkorunk mesehőseivel, amitől nagyon nosztalgikus állapotba kerülhetünk. Könnyebben tudunk azonosulni egy ilyen képpel, hiszen olyan gondolatok jutnak eszünkbe, hogy „de szerettem a Süsüt!”.

Visszarepülünk az időben és azon kapjuk magunkat, hogy Szabolcs képeit már a gyermeki énünk nézi ebben a furcsa, felnőtt testben.

A mellett, hogy a gyermeki énünkkel foglalkoztunk (a festmény elkészítése), e mellett szerettük volna megszólítani a jelen pillanatban élő

énünket. Nem azt, akiké akarunk válni és nem is azt, akit a tükörben látunk reggelente. Azt a „lényt”, aki ebben a testben él. Kicsit itt is bejön a gyerekkor, amikor óvodásként le kellett rajzolni a családot: anyának lila haja volt, holott mindenki tudja, hogy barna színe van, az én tenyerem egy zöld virág volt, a tesóm szeme pedig egy csillag volt. A második feladatot, a kollázsolást is úgy akartuk véghez vinni, hogy ne korlátozzon be bennünket az, hogy hogyan nézünk ki a valóságban.

A projekt megvalósítása:

Idő: 2024.04.26., péntek, 18:00-21:30

Helyszín: Budapest, IX. Kerület, Vágóhid utca 31-33. Konnektor Inkubátorház

Résztevők: 32 fő (24-34 év közötti fiatalok)

A foglalkozást tartotta: Horváth Annaróza és Jordán Lili /miniakadémia/

Pénzügyek: Az esemény ingyenes volt, az eszközöket saját pénzből finanszíroztuk

Alkalmazott módszerek:

A foglalkozáson verbálisan, és szemléltető módszerekkel együtt mutattunk be egy olyan témát, amely sokaknak ismeretlen volt. Az este folyamán több módszert alkalmaztunk, mint pl. az érzékenyítést magunk felé, új ismeretek elsajátítása gyakorlatban, megbeszélés, projektmódszer.

Nagy szabadságot adtunk az alkotóknak, hiszen az elméleti és gyakorlati tudás mellett elő kellett venniük az önismereti tudásukat. A kollázsolásnál volt néhány bizonytalanság, hogy hogyan lehet magukat alternatív módon ábrázolni. Itt több személyes konzultációra, megbeszélésre volt szükség.

A foglalkozás végén mindenki kapott egy összefoglalót, ami tartalmazta az este folyamán elhangzottakat.

A műveket megnéztük közösen, egy mini kiállítást hoztunk létre, a végén pedig mindenki hazavitte a munkáját.

Problémák artikulálása:

Az eseményen a barátaink vettek részt, akiket nagyon jól ismerünk és a feladat megoldásánál sokkal engedékenyebbek voltunk, így amikor arra kértük őket, hogy emlékezzenek vissza a gyermekkori plüssükre, játékaikra, sokan a visszaemlékezés helyett az internet segítségére támaszkodtak.

Jövőbeli tervek:

A jövőben szeretnénk óvodásoktól felnőttekig, minden korosztállyal foglalkozni. Célunk, hogy a művészetet közelítsük minden emberhez, szeretnénk, hogy egy kortárs mű közelebb kerüljön az emberekhez,